

רוני פרבר

עינו של הילד

עינו של הילד שנסארה ליד המחסום
תמשיך לראות לנצח.
הרופאים נסו, ללא הצלחה
עינו של סאלם נעקרה.
המראות שעברו דרכה
שוכנים באזור מוגן במחו
עין פנימית צמחה שם
עין קשה ועקשנית.
עשר שנים עברו מאז
ועינו הפנימית לא שכחה מאומה.
סאלם בן שבע עשרה היום, נשמתו זקנה
חגור ועטוף באלפי מסמרים וברגים,
חליפה חמה ביום קיץ שחור.
לבוש לא מתאים
אך מתאים לסאלם.
היום יחיה את חלמו
יחיה - וימות

לוקסמבורג

בגני לוקסמבורג העצים ערומים
צבועי הזכרונות נשרו, עפו ברוח
נאספו לגננך אינסופי ותמקמק.
אני, לבוש במדי אביב
יושב על ספסל רטב וקר,
רואה את זכרונות העתיד מתעוררים
מתמרקים ומכינים עצמם
למארח המתאים

הלני

את יושבת בחלון וצופה לים
רוח נושבת ממפרשי גופך
מסעירה ימים ומשיטה צי.
חיוכה מביא אלמנות
שדיך עורמים גופות,
בחריץ זורמים גחלי דם
כפתור בטנגה מסמא חילים,
את הנשימה דורסים עקביך.
את יושבת בחלון
אינך יודעת מה את מעוללת
את רק יושבת

כולם את עורפם אל הקורא, ומצאתי רק (בעמ' 51) כי "בגופי אעצור את הזרם / את הנהר אחסום / בגופי הכאוב". אז באו אלי פתאום ה"נהרות" משיר השירים, אשר "לא ישטפונה, והידיעה כי האהבה חיה וקיימת מאז ועד היום... זאת לא פעם ראשונה שאני קורא על אהבה "אחוזת טירוף"; אבל בספר הזה היא "טעונת אלוהות" ומרחיבה את מושגיה: "יש לי / חבר חדש / וקוראים לו אלוהים ... באושר ואושר ואושר / לנצח" (עמ' 67). גם השיר בשער האחורי מתחיל ב"מלכות השמים".

וכך הספר נגמר: "בורועות פתוחות / יקבל אותך הבורא" בתחילת השיר האחרון ו"בורועות פתוחות יקבלך הבורא", בסופו. ואחריו עוד נכתב משהו ללא ניקוד, ללא שם: "ואפשר היה לגעת, להרגיש, להיות מוצף / ואפשר היה לראות". ורציתי עוד לכתוב על הספר, עוד ועוד... אך טוב מזה לקרוא בו, לקרוא ולהרגיש, כי אחרי "שיר השירים" אפשר לכתוב עוד שירי אהבה, לכתוב ולחיות. ■

שמואל שתל

מעצורים / לחיות את חיי / גם אם אלך לעולמות עלמות חסרת שחר / אין בי דבר מלבד הידיעה / בנשימות קצובות / עלי לחיות את חיי". וכשאני קורא בספר "עירום בנהר הזה", ומתרגש עם פעימות הלב המפעימות שבו, אני חש כי המילה "ע ל י", זו הפותחת את השורה האחרונה של השיר, היא עלי ממש, הנתקל במקרה בספר הזה ובלע את הכתוב בו; את מה שכתבה איילת חן, בת העשרים ושתיים, השרה את השנים שלא עברו עליה עדיין, את שירי האמת, ע ל י ועל חיי, "מתה ונולדת כך" (עמ' 27). ועוד אני חש, לו יכולתי "לקבל את החיים / כפי שהם / בכאבם / ובהם לרוות צימאונני" (עמ' 34), "לחיות, למות, להיות" (עמ' 40).

השירים, כמו החיים, אינם סטטיים: מופיעה כאן "דלהי, אפורה ומאופרת" (עמ' 52), וגם "השיבה הביתה" (עמ' 64), ובשורה מקדימה: "קצת עייפתי מלרוץ אחריו בכל העולם" (עמ' 31) חיפשתי את ה"נהר הזה" מול תצלום הרכבת שבשער הראשי, האנשים והילדים הנמשכים אליה ומפנים

על אשתי האהובה, שהלכה לעולמה לפני כמה חדשים, אני קורא כאן: "לא מתה" (עמ' 21). ובשורה מס' 12: "בנשימות קצובות / לחיות את חיי", ובהמשך: "ברגליים קשות, מסופקות, חסרות